

Ούτε μια επιτύμβια στήλη ,Μύρτις μου!
Μόνο σε τάφο ομαδικό αραξοβόλι βρήκες...
Ο πόλεμος..! Ο λοιμός! Μια τραγική στιγμή,
για να απλώσεις τα φτερά σου στη σιωπή...
πριν απ' της νιότης τα σκιρτήματα,
στη χαραυγή των γλυκών ονείρων σου.

Μα η Κλωθώ άλλα σου μοίρανε.
Να σ' αγαπήσει ο δικός σου Ορφέας,
που με την λύρα του ξεγέλασε τον Κέρβερο του 'Αδη
και σ' άρπαξε και σ' ανέβασε στο φως.
...και καθώς σ' ανέβαζε στο φως σου ψιθύριζε:
Μύρτις μου... Μύρτις μου!
Μη! Μην κοιτάξεις πίσω στον 'Αδη
Η νύχτα πλανεύει με τα μάγια της.

Πίστεψε μόνο στην αγάπη που δημιουργεί...
στην αγάπη που υπηρετεί το ωραίο, την τέχνη, την επιστήμη
και καταλύει το χωροχρόνο μα και τον 'Αδη.
'Ακου τι λέει αυτός που αγάπησε την ποίηση:
«Αλλ' όταν αίγλα διόσδοτος έλθη
λαμπρόν φέγγος έπεστιν ανδρών και μείλιχος αιών».*

Δέσποινα Ξιφιλίδου

Φιλολόγος

Μέλος Συλλόγου αποφοίτων της Φιλοσοφικής Σχολής Α.Π.Θ

Στον κ. Μανώλη Παπαγρηγοράκη και την ομάδα του που τιμούν την Ελλάδα

** Αλλ' όταν θεόσταλτη λάμψη έλθει , λαμπρό φως σκεπάζει τους ανθρώπους και η ζωή είναι γλυκιά. (Πίνδαρος)*